

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

Corollarium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

sub Menna & Anthimo conceditur in eod. lib. 4. cap. 7. novellâ 16. Deinde Maxentio imperante, Joannes, cognomento Jejunator, seipsum Oecumenicum Episcopum appellavit in Synodo adversus quendam Gregorium Episcopum. Tum Pelagius II. ob elationis hujus vocabulum, inquit Gregorius lib. 4. Epist. 38. hujus Concilij acta dissolvit. Hujus Pelagij successor Gregorius eundem titulum, quem Ioannes Mauritij gratiâ fretus retinebat, impugnavit litteris ad Imperatorem, ad Patriarchas & ad ipsum Joannem scriptis.

Ex his Eulogius Alexandrinus rescripsit Gregorio se pariturum, & istâ voce Oecumenici abstenturum. Hunc tamen titulum in his ipsis litteris Gregorio adscripsit, quod ei non placuit, sed Eulogium monuit, ne vel sibi, vel alteri cuiquam tale aliquid adscriberet.

Post Joannis mortem Cyriacus hujus successor eundem titulum detinuit, authorque fuit Mauritio & Anastasio Antiocheno, ut Gregorio scriberent, rem esse levem, & omnino indignam ejus disensionem, & scandala generare: ideo Gregorius licet invitus, sed pacis ergo Cyriaci litteras communicatorias hocce titulo inscriptas suscepit: at graviter eum admonuit, ut à stulti, verba iunt Gregorij, vocabuli se appellatione compesceret. Attamen hunc retinuerunt Constantinopolitani Antistites, frustra reclamantibus Pontificibus Romanis: nam licet Phocas in odium Cyriaci, & in gratiam Romani Pontificis adversus hanc Constantinopolitani Antistitis dignitatem, decretum emisisse dicatur, statim tamen Heraclius rem in integrum restituit, posterioreque Antistites Constantinopolitani hunc semper titulum usurparunt. Quamvis autem ambitiosus ille sit, ut rectè vitium est Gregorio, attamen Romani Pontificis Primatui non obest, dici etenim potest aliquis Episcopus universalis ratione Dioceseos, cui præest, quo sensu non solum Constantinopolitano, sed & Alexandrino & Antiocheno id nominis inultum est. Hinc Anastasius Bibliothecarius in præfat. 7. Synodi ad Joannem §. hunc titulum excolat. In eo, inquit, quo frequenter Oecumenicum in hac Synodo Græci Patriarcham suum inconvenienter appellant, Apostolatus vester adulationi veniam det. Verùm cum apud Constantinopolim positus, frequenter Græcos super hoc vocabulo reprehenderem, & fastidus, vel arrogantia redarguerem, assererant, quod non ideo Oecumenicum, quem multi universalem interpretati sunt, dicerent Patriarcham, quod universi orbis teneat Præsulatum, sed quod cuidam parti præsit orbis, quæ inhabitatur. Nam quod Græci Oicumenyn vocant, à Latinis non solum orbis, à cuius universitate universalis appellatur, verùm etiam habitatio, vel locus habitabilis nuncupatur.

64. Denique quamvis Græci, postquam à Latinorum communione sejuncti sunt, in Romanam Ecclesiam fuerint iniquiores, nunquam tamen eju Primatum directè impugnaverunt, nec enim aut Photius, aut Michael Cerularius hanc disensionis causam allegant,

nec de primo loco cum Romano Episcopo contendunt: unde & Græci recentiores fatentur, primum locum deberi Romanæ Ecclesiæ. Verùm id ipsi à Concilij & Imperatoribus indultum, vel ob amplitudinem orbis concessum esse, contendunt, non autem Jure Divino, & à Petro istud privilegium habere autumant. Sic Barlaam Monachus in libello de Papæ Principatu cap. 2. ait, omnes Apostolos, quoad Ecclesiam attinet, in pari honore fuisse, sacri autem duodenarij Principem fuisse Petrum; cap. 3. negat, Romanum Pontificem peculiariter esse successorem Petri, cap. 4. ait: Romanam Sedem multis sæculis post Petrum, Sanctorum Patrum, pijsimorumque Imperatorum beneficio primas fuisse natam. Cap. 6. ait, Sedem Constantinopolitanam dignitate parrem esse, & in rebus Ecclesiasticis, penitentiæ atque Romanam summâ eminere potestate, sed ordine secundam esse: Quæmadmodum enim, inquit cap. 7. novæ Romæ Episcopus à Papâ secundus ordine est, ita planè Alexandrinus huius secundus, deinde Alexandrino proximus Antiochenus, Hierosolymitanus ænigme Antiochenus.

Hæc ratione negat, Constantinopolitanos Antistites à Pontifice creandos esse, & cap. 9. Papæ prærogativam in eo sitam esse, docet, ut primo sederet loco, primusque sacer appellaretur, atque aded in mysticis Divina liturgiæ precibus prima illius mentio fieret. Tu si quid amplius, inquit, dicere habetas è sacris Canonibus, id demonstra, minime refragabimur.

Eadem habet Nilus in lib. de Primatu: Cum, inquit, duo circa Papam consideranda sint, quod & Romæ Episcopus sit, & præterea quod sit primus aliorum Episcoporum, prius illud à Petri accepit, quod sit Romæ Episcopus, alterum verò à sanctis Patribus & pijs Regibus multo post tempore. Etenim Sedi veteris Romæ, quod Vrbis illa Imperatrix esset, meritò Patres primatus dignitatem tribuerunt. Idem in lib. de dissen. Ecclis. Neque verò, inquit, illud in causâ est, quod Latini affirmant, nos nobis primatum arrogare verò, & in secundis post Romanum principatum nobis consistere, simulque ideo pacem deturbare, neque enim, inquam, cum Romana Ecclesiâ de primatu contendimus, neque de secundo loco nunc agitur. Ex his perspicere licet, quæ sit recentiorum Græcorum de primatu Romanæ Ecclesiæ sententia, & in quibus vera dicant, in quibus à vero aberrent.

Corollarium.

65. Elliesius equidem sua quarta dissertatione cap. 2. §. 3. recensitis ex una parte Wicleffitarum, Lutheranorum, & Calvinianorum, ex parte Curia Romanæ Theologorum de Ecclesiæ Romanæ primatu sententijs, subiungit, fusiusque exponit Gallorum hæc de re doctrinam veluti mediam: in quâ occurrunt plurima improbanda. Quia tamen per totum præsens opus nostrum fustissime eam vel discussimus, vel deinceps adhuc discutimus, idcirco actum ageremus, si illi Elliesiano proposito diutius immoraremur.